

ფშაველი ჯარისკაცო წერილ!

გულ-მკერდიმც აგიყოვდება,
დედაო, ია-ვარდითა
თვალეზს ნუ ითხრი ტირილით,
გულს ნუ ისერავ დარდითა!
ვინც დავიჭრენით, გამოირჩით,
კიდევ ცოცხლები დავრჩითა.

ხვალ ისევ ომში გვიწვევენ
გაკვირვებულნი გარჯითა,
თამარ-დედოფლის ბარტყების .
გულოვანობით, მაჯითა.
ცვდილობთ, რომ საქართველოსა
ვუშველოთ ჩვენის ხარჯითა.
სამშობლოს ბედნიერება
არ გვსურს ვიყიდოთ ვალითა,
ნაღდს ვაძლევთ ჯანს და სიცოცხლეს,
ნამუსი დავიცავითა.
რუსეთში მყოფი ვნატრულობ,
სამშობლო ვნახო თვალითა.
ერთი რამ უნდა გაუწყო,
გაკვირვებულვართ ამითა:
როცა ომი გვაქვ ქართველის ჯარს,
ნათელი გვიძღვის დამითა:
კაცი-რამ ლურჯ-ცხენიანი,
ამოღებულის ხმალითა,
მალლიდან თავზე დაგვბრუნავს
ტურფა იერით, ტანითა.
სახე აქვს შავად მოცული
მას დიდის კაემანიითა.
ეს ჩვენი ჩუმი მფარველი
ლაშარის ჯვარად ვსცანიითა.
როცა მისწყდება თოფის ხმა
და ზარბაზნების გრიალი,
გრძნობები დამიყურდება,
არ მესმის ბრძოლის ზრიალი,
ფიქრით შინა ვარ... საჩეჩლის
კბილების მესმის წკრიალი.
გიცქერ, მატყლსა სჩეჩ, ფარტენას
ცრემლი გისველებს ტიალი!
ეგ ხო ჩემ საჩოხედ გინდა!
ნაკურთხი დედის ცრემლითა
არ გაიჭრება მახვილით,

არ დაიწვება ცეცხლითა.
რა დიდი ღამე გასულა,
შენ კი სძილ-ფხიზლობ კერაზე!

ეგ შენი გლოვა უფალმა,
ვსთხოვ, შაგიცვალოს მღერაზე!
მშვიდობით! დაჰკრეს საყვირსა,
კვლავ მეძახიან ბრძოლაზე:
საჩხუბრად, სისხლის საღვრელად,
თოფის, ზარბაზნის სროლაზე.
ნეტავ, თუ არ გვატირებენ
ბოლოს ვაჟკაცურ შრომაზე?!
ნეტავ, თუ დაგვიფასდება
ქართველთა შვილებს ამაგი,-
არ იქცა საყოფ-ყორნედა
ჩვენი ღამაზი ალაგი.
მშვიდობით! დაჰკრეს საყვირსა,
კვლავ მეძახიან ბრძოლაზე:
საჩხუბრად, სისხლის საღვრელად.
თოფის, ზარბაზნის სროლაზე.
მხნედ მივალ, ვერვინ დაგცინებს
ლაჩარის შვილის ყოლაზე.
1915 წ-